

Перші книги

Книги в тому вигляді, в якому ми їх знаємо, з'явилися тільки в середні віки. Папірус, згорнений в трубочки, замінював їх. Листи папірису склеювалися разом і згорталися в сувії.

До середини XV століття папірус був витіснений пергаментом. Його робили зі шкіри овець і кіз, а найтонший пергамент отримували з телячої шкіри. На одному боці писали текст, потім нарізували листи одного розміру і скріплювали їх за допомогою шкіряних ременів. Такі були перші книги, якщо ми можемо їх так назвати.

Але книги, які хоч віддалено нагадували сучасні, були уперше зроблені в середні віки. Чотири шматки пергаменту складали навпіл: з кожного виходило ніби два листи. Потім їх вкладали один в одний: в сумі виходило 8 листків, або одна секція.

Готові секції відправляли писареві. Він писав текст. Писар роз'єднував листи й працював над кожною сторінкою окремо. Пергамент був досить щільний, щоб писати з двох сторін.

Потім закінчені секції відправлялися до палітурника. Він зшивав кожен секцію мотузками по лінії згину. Далі заготовлялися дерев'яні обкладинки. Кінці

мотузок просмикувалися крізь отвори в дереві, щоб скріпити секцію й обкладинку. Потім до дерев'яних обкладинок приклеювали великий шматок шкіри, закриваючи їм згини секцій. Готові книги прикрашалися й дбайливо зберігалися.

Більшість книг в середні віки були написані на латині. В Україні книгодрукування почалося з другої половини XVI століття і пов'язане з іменами І.Федорова та П.Мстиславця. Перші книги, видані сучасною українською мовою - "Енеїда" І.Котляревського(1798р), "Кобзар" Т.Шевченка (1840).

Перші енциклопедії

Сьогодні слова розташовані в енциклопедіях в алфавітному порядку, так що в них легко знайти потрібне слово. Але автори давніх енциклопедій розташовували в них слова, як їм було бажано. Наприклад, автор однієї з середньовічних енциклопедій почав книгу з оповідань про Бога і ангелів, а закінчив описом парфумів та запахів, квітів та списком 36 видів яєць.

Найдавніша енциклопедія, що дійшла до нас, була написана у I столітті до н.е. в Римі Плінієм. Вона називалася "Природна історія". 37 томів книги містили понад 20 000 статей. Пліній використовував цитати понад 450 авторів. Цю книгу вважали настільки цінною, що до 1536 року її видавали 43 рази.

Найбільшою була третя китайська енциклопедія. Один з китайських імператорів, який помер в

1721 році, наказав скласти цю книгу. Вона містила 5020 томів.

Першу енциклопедію, де слова розташовувалися в алфавітному порядку, склав англійський священик Джон Харріс. Вона вийшла у світ в 1704 році й називалася "Універсальний Англійський Словник Науки й Мистецтв".

Перші казки

Читаючи казки й насолоджуючись ними, ми вважаємо, що їх створив автор. Якщо книга написана в сьогоdnішній час, так і є.

А чи знаєте ви, що у давні часи люди не вигадували казок? Великі казкарі просто переказували, що вони чули. І розповіді існували, таким чином, тисячі років.

Багато казок було створено на основі подій, що реально відбулися, завдяки людській пам'яті. Але, звичайно, потрібно вдуматися у зміст розповіді, щоб визначити, як це могло бути насправді.

Людину приваблює все невідоме, загадкове. У результаті при передачі розповідей від батьків до дітей події абсолютно звичайні з течією часу описувалися як майже надприродні.

Хоч казки мали джерела у дійсному, реальному житті, не викликає сумнівів, що люди вірили й в чудеса. Персонажами казок були істоти, схожі з людиною, але що володіють магичною силою. Вони могли стати невидимими або змінити форму, часто з'являлися в образах тварин або птахів. Вони могли проникати крізь стіни й інші тверді предмети. Вони могли передбачити майбутнє. Деякі були безсмертні, інші жили сотні років.

Імена і види казкових персонажів, що мабуть, існували у різних країнах, знайомі нам - феї, ельфи, гноми, домові, гобліни, тролі й так далі.